06/10/2019

Χειροθεσία Αναγνώστου στο Κλειδί

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 6 Οκτωβρίου, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων **λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κλειδίου** επί τη εορτή του Αποστόλου Θωμά.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος **χειροθέτησε σε Αναγνώστη τον κ. Ευάγγελο Μπαλατσό,** ο οποίος διακονεί στο Ιερό Βήμα και στο Αναλόγιο της Ενορίας.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ:

Τρίτη Κυριακή τοῦ Λουκᾶ καί οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι πατέρες ὅρισαν νά διαβάζεται σήμερα ὡς εὐαγγε-λι-κό ἀνάγνωσμα τό θαῦμα τῆς ἀνα-στάσεως τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν, ἕνα θαῦμα πού εἶναι δύσκολο νά τό συλλάβει καί νά τό κατανοήσει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Καί ὅμως ὁ Χριστός ἀπέδειξε ὅτι ὡς Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θα-νά-του μπορεῖ νά τό πραγματο-ποιήσει καί μάλιστα μέ ἕνα μόνο λόγο του.

Ἄν ὅμως ἡ μητέρα τοῦ ἀναστη-θέντος νεκροῦ, ἡ χήρα τῆς Ναΐν, ἀπό τή μεγάλη χαρά της, ἐπειδή ἀπέλαβε καί πάλι τό παιδί της ζω-ντανό, δέν προβληματίσθηκε οὔτε σκέφθηκε καθόλου πῶς ἔγινε αὐ-τό τό μεγά-λο θαῦμα, ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς τόν ὁποῖο ἑορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλ-η-σία μας καί τιμοῦμε καί ἐμεῖς ἰδιαι-τέρως ἐδῶ στό Κλειδί, βρέ-θηκε νά ἀμφιβάλλει γιά τήν ἀνά--στα-ση τοῦ Χριστοῦ, ὅταν οἱ ἄλλοι μαθητές τοῦ εἶπαν ὅτι «ἑω-ράκα-μεν τόν Κύριον», ὅτι εἶδαν δη-λαδή τόν Χριστό ἀναστη-μένο.

Γι᾽ αὐτό καί ζητᾶ νά τόν δεῖ καί ὁ ἴδιος προκειμένου νά πιστεύσει. Καί ὄχι μόνο νά τόν δεῖ ἀλλά νά δεῖ τό σημάδι τῶν καρφιῶν στά χέρια του καί νά βάλει καί τό δά-κτυλό του στή λογχισμένη πλευ-ρά τοῦ Ἰησοῦ. «Ἐάν μή ἴδω ἐν ταῖς χερ-σίν αὐ-τοῦ τόν τύπον τῶν ἥ-λων ... καί βάλω τήν χεῖ--ρα μου εἰς τήν πλευ-ράν αὐτοῦ ...» λέ-γει. Καί ὁ Χριστός τοῦ ἱκανοποιεῖ τήν ἐπιθυ-μία. Ἐμφανίζεται ἐνώπιόν του καί τόν καλεῖ νά δεῖ καί νά ἀγγίξει αὐτά τά ὁποῖα ζητᾶ.

Καί τό κάνει ὁ Χριστός, γιατί ἡ ἀρχική ἀμφι-βο-λία τοῦ μαθητοῦ του Θωμᾶ δέν εἶναι ἀδυναμία πί-στεως, ἀλλά εἶναι εὐ-καιρία γιά τήν ἐπιβε-βαίωση τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος καί εὔ-γλωττη ἀπάντη-ση σέ ὅσους ὑπο-στη-ρίζουν ὅτι ὁ Χριστός ἀπα-γορεύει τόν ἔλεγχο, ἐμποδίζει τήν ἔρευ-να καί ὑπο-χρε-ώ-νει τούς μα--θητές του σέ μία πί-στη χωρίς ἀμ-φισβητήσεις καί χω-ρίς ἀμφιβολίες, σέ μία πί-στη αὐ-ταρ-χική, πού δέν ἀντέχει στόν ἔλεγ-χο.

Ἀντίθετα, λοιπόν, σέ ὅ-σους ἀδι-κοῦν τόν Χρι-στό καί τήν Ἐκ-κλη--σία ἀπο-δί-δοντάς τους τήν προτρο-πή «πίστευε καί μή ἐρεύνα», ὁ Χρι-στός ὄχι μόνο ἀπο-δέ-χεται τή λο-γι-κή ἀμφι-βολία ἀλλά παροτρύνει τούς μα-θη-τές του καί στήν προ-σω-πι-κή ἔρευ-να, ἀκόμη καί γιά γε-γο-νό-τα καί δεδο-μένα τά ὁποῖα ἔχουν ἐπιβε-βαιω-θεῖ ἀπό πολλούς μάρ-τυ-ρες.

Ὁ Χρι-στός δίνει στόν Θωμᾶ τό δι-καίωμα νά τόν ψηλαφή-σει. Νά θέ-σει τόν δάκτυλό του στόν τύπο τῶν ἥλων του, στά ση----μάδια πού ἄφη--σαν τά καρ--φιά τῶν σταυ-ρω-τῶν του. Νά θέ-σει τό χέρι του στήν πλευρά του, στό ση-μάδι πού

ἄφησε ἡ λόγχη τῶν στρατιωτῶν.

Καί τό κάνει, γιατί δέν θέλει ὁ Θωμᾶς νά πι-στεύσει χω-ρίς νά ἀπο-κτή-σει τή δική του προ-σωπική ἐμπει-ρία, γιατί ἡ πίστη δέν εἶναι θε-ω--ρία ἀλλά ζωή, δέν εἶναι λο-γι-κό κατασκεύασμα ἀλ--λά βίωμα. Καί αὐτό τό βίω-μα ζητᾶ καί μᾶς παρα-κινεῖ ὁ Χριστός νά ἀποκτή-σουμε, ἄν θέ-λου--με νά εἴμαστε μα-θη--τές του.

Αὐτή ἡ βιωματική σχέ--ση μέ τόν Χρι-στό εἶναι πού ὁδη-γεῖ τούς πραγ-ματικά πι-στούς νά μένουν σταθε-ροί στήν πίστη τους καί νά μήν θέλουν νά τήν ἀρνη-θοῦν, ἔστω καί ἄν πρό-κει-ται νά θυ-σιά-σουν γι᾽ αὐτή τή ζωή τους.

Αὐτή τή βιωματική σχέση καί πί-στη εἶχε καί ὁ ἅγιος ἀπόστολος Θωμᾶς· καί αὐτή ἡ σχέ-ση καί ἡ πί-στη τόν ἀνέδειξε δια-πρύσιο κή-ρυκα τοῦ εὐ-αγγελίου καί μάρ-τυ---ρα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς δέν εἶναι ἄπι-στος, ἀλλά πιστός, εἶναι πιστός πού ἀποδεικνύει τήν πίστη του μέ τή ζωή του καί μέ τό αἷμα του, καί ὑπο-δεικνύει μέ τή στάση του τόν δρόμο τῆς πί-στεως καί σέ ὅλους ἐ-μᾶς καί στόν σύγ-χρο-νο ἄνθρωπο.

Πολλοί συνάν-θρω--ποί μας πι-στεύ-ουν ὅτι ἡ ἀμ-φιβολία γιά τήν ἀλή-θεια τοῦ εὐαγγε-λίου καί ἡ ἄρνηση τοῦ Χρι-στοῦ εἶ-ναι ἕνα φαι-νό-μενο τῶν καιρῶν μας. Γι᾽ αὐτό ἀκριβῶς καί τό παράδειγμα τοῦ ἀπο-στό--λου Θωμᾶ εἶναι ἐνι-σχυτικό καί ἐνθαρρυ-ντικό γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰώνα.

Προτρέπει καί παρακι-νεῖ ὅλους ἐμᾶς, πού κατά καιρούς μπορεῖ νά ἀμφιβάλλουμε ἤ νά κλο--νιζόμαστε, νά θέ-σου--με τόν δάκτυλό μας στόν τύπο τῶν ἥλων. Καί τύπος τῶν ἥλων εἶ-ναι ἡ ζωή τῆς Ἐκκλη-σίας μας. Εἶναι ὁ ἀνά τούς αἰῶνας ζῶν μέσα στήν Ἐκκλησία Χρι-στός. Εἶ-ναι οἱ κόποι καί πόνοι τῶν ἀπο-στό-λων καί τῶν πατέρων τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας. Εἶναι τά ἑκατομ-μύ-ρια τῶν μαρτύρων καί τῶν ἁγί-ων. Εἶναι τά δάκρυα καί οἱ ἀσκητικοί ἱδρῶτες τῶν ὁσίων πατέρων καί μητέρων μας. Εἶναι τά θαύματα καί οἱ ἐμπει-ρίες τῶν ἁγίων. Εἶναι οἱ ἀλάληтοι στεναγμοί τῶν πι-στῶν πού ἀπο-τε-λοῦν τό σῶμα τοῦ Χρι-στοῦ, τήν Ἐκκλησία, καί ἀγω-νίζονται διά βί-ου γιά νά οἰκειω-θοῦν τόν Χριστό.

Ὁ Χριστός δέν ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς νά πιστεύ-σου-με χωρίς νά βε-βαιω-θοῦ-με· χωρίς νά ψηλα-φίσουμε καί ἐμεῖς σάν τόν ἀπόστολο Θωμᾶ τά σημάδια τῆς ἀληθείας του. Γι᾽ αὐτό ἄλλωστε μᾶς τά προσφέρει, γι᾽ αὐτό μᾶς ἐπιτρέπει νά τά χρη-σι-μοποιήσουμε. Ἀρκεῖ, ἀδελφοί μου, νά μήν ἀκολουθήσουμε τόν ἀπό-στο-λο Θωμᾶ μό-νο στήν ἀμφιβο-λία, μόνο στή δοκιμή, ἀλλά καί στήν ὁμολογία καί στήν ἀπόδειξη τῆς πί-στεως· γιατί ἡ στείρα ἀμ-φιβολία δέν ὁδηγεῖ πουθενά, ἐνῶ ἡ ἀμφι-βολία πού ἐπιβεβαιώ-νε-ται ἀπό τήν πίστη ὁδη-γεῖ στή σωτη-ρία, σ᾽ αὐτή πού ὁδήγησε καί τόν ἐορταζόμενο ἀπό-στο-λο Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος διακήρυξε, ὅταν τά

διαπίστωσε ὅλα αὐτά, «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου». Ἀλλά καί οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μᾶς καθοδηγοῦν καί μᾶς λένε «ἐρευνᾶτε τάς γραφάς». Νά μελετοῦμε τίς Γραφές, διότι μέσα ἀπό τή μελέτη τῶν Γραφῶν θά γνωρίσουμε περισσότερο τόν Κύριο, θά γνωρίσουμε περισσότερο τό εὐαγγέλιο, τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Διότι ὅταν δέν τά γνωρίζουμε, ὅταν δέν μελετᾶμε, ὅταν δέν ἐρευνοῦμε τίς γραφές, φυσικό εἶναι νά ἀμφιβάλλουμε. Λέει ἕνας κάτι καί ἐμεῖς τό ἀκολουθοῦμε. Ὄχι, θά μελετήσουμε καί θά πεισθοῦμε μόνοι μας, μέ τή χάρη βέβαια τοῦ Θεοῦ. Τότε καί ἐμεῖς σάν τόν ἀπόστολο Θωμᾶ θά διακηρύττουμε «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου». Ἀμήν.